

П. Ю. Тодоровъ.

Борба

Стария рогачъ се вцепени на мѣстото си. — Кой бѣ този суръ еленъ, що се е промъкналъ подъ неговата стрѣха и подмамилъ сърната му! Гледа стария рогачъ и съ очи не може да повѣрва. Сврѣни подъ тъмния шатъръ на джба, и двамата сж се захласнали въ предутренна омая. Еленътъ привелъ глава надъ сърната, тя примрежила очи, сѣкашъ упоена отъ дѣха му.

Ни птичка, ни шепотъ не смущава тѣхния блянъ.

Рогача тупна съ кракъ, вирна горда шия и изпжчи гърди срещу странника, дошелъ да се глуми надъ горската му честъ. И двамата лихомъ скочиха на крака. Сърната наведе глава и не можа да погледне рогача въ очи. Но суриятъ еленъ се изстжпи на среща му и тѣ се смѣриха кръвнишки.

Като горди юнаци пристжпиха единъ къмъ другъ тѣ, и тръгнаха да излѣзатъ изъ букака, долу на мечия пчелинъ да раздѣлятъ мегданъ. Подиръ тѣхъ тръгна мълчаливо и сърната. Поклати натегнала за отмъщение глава стария рогачъ, — вирна глава и странника. Въ тази гора рогача дигна като курбанъ на рога самъ еднѣжъ пакъ такъвзи вироглавецъ, който се бѣ промъкналъ на водоцой до стадото му да задява сърнитѣ. И тогава пакъ се начена борба на животъ и на